

צו לפי סעיף 41 לפקודת הרופאים (נוסח חדש), התשל"ז-1976

החלטה 01-14

בפני:

השופט (בדימוס) אמנון סטרשנוב

בעניין שבין:

הקובל

המשנה למנכ"ל משרד הבריאות

ע"י ב"כ - עו"ד יונתן ברג

לבין:

הנקבל

ד"ר נאסר חביב

אין הופעה

ה ח ל ט ה

העובדות

1. ד"ר נאסר חביב (להלן – **ד"ר חביב או הנקבל**), הוא רופא משפחה שעבד בקופ"ח כללית במרפאה בכפר עין אל-אסד. במהלך חדש פברואר 1999, הגיעה המתלוננת לבדיקה במרפאה, לאחר שסבלה מברונכיטיס וקוצר נשימה. המתלוננת נבדקה על-ידי הנקבל, שהיה רופא מחליף לרופא הקבוע שלה, כשבמהלך הבדיקה ביקש הנקבל כי תרים את החולצה והחזייה שלבשה. בהמשך "הבדיקה" נגע הנקבל בשדיה, שאל אותה מדוע הם כה קטנים, וכן תפס בשדה השמאלי ומישש את פטמותיה. בשלב מסוים הצמיד הנקבל את המתלוננת לגופו, ומשחשה כי יש לו זקפה והוא החל לנשום בכבדות – הדפה אותו ועזבה את המרפאה.

ההליך המשפטי

2. בגין מעשיו אלה, הוגש נגד ד"ר חביב כתב אישום לבית משפט השלום בעכו (ת.פ. 004388/01), בו יוחסה לו עבירה של מעשה מגונה, לפי סעיף 348(א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

בית המשפט הרשיע את הנאשם, לאחר שהתנהל משפט הוכחות בעקבות כפירתו של הנקבל באשמה והכחשתו את פרטי האירוע.

בית משפט השלום בעכו הטיל על ד"ר חביב את הענשים הבאים:
ששה חדשי מאסר בפועל שירוצו בעבודות שירות.
15 חדשי מאסר על-תנאי למשך שלוש שנים.
קנס בגובה 10,000 ש"ח ופיצויים למתלוננת בסך 18.000 ש"ח.

3. ערעורו של הנקבל על חומרת העונש, נדחה ע"י בית המשפט המחוזי בחיפה ביום 31.1.2008, שאף ציין כי העונש "נוטה לקולא".

ביום מתן ההחלטה בערעור, עזב הנקבל את הארץ לבלי שוב, ומבלי שריצה את ענש המאסר או שילם את הקנס והפיצויים שהוטלו עליו.

הקובלנה

4. ביום 28.8.2007 הגיש המשנה למנכ"ל משרד הבריאות, ד"ר בעז לב, קובלנה נגד הנקבל, וביום 6.1.13 – לאחר שהוברר כי הנקבל עזב את הארץ, ככל הנראה לצמיתות – הוגשה נגדו קובלנה מתוקנת. עפ"י כתב הקובלנה המתוקן, מאחר והנקבל עבר עבירה פלילית והורשע בה – הוא גילה בכך התנהגות שאינה הולמת רופא מורשה, כאמור בסעיפים 1(41) ו- (5) לפקודת הרופאים [נוסח חדש], התשל"ז-1977.

דו"ח ועדת המשמעת

5. עם הגשת הקובלנה, נעשו מאמצים לאתר את הנקבל, לאחר שיצא מהארץ ביום מתן פסק הדין בערעורו, ולא שב ארצה. בין היתר, נשלחו לביתו זימונים להתייצב בפני ועדת המשמעת, אך הם הוחזרו מבלי שנדרשו. כמו-כן, פרסם משרד הבריאות הודעה לנקבל בעתון בשפה הערבית, בה הוא מוזמן להתייצב בפני הוועדה – אך הוא לא התייצב.

במצב דברים זה, קיימה הוועדה – בהרכב ד"ר משה ליז' – יו"ר, וד"ר יעקב אסף ועו"ד רות הורן – חברים – את דיוניה בהיעדרו של הנקבל, והרשיעה אותו ע"ס החומר שהיה בפניה ואשר כלל את פסקי הדין שנתנו נגדו בשתי הערכאות השיפוטיות.

6. בדוח שהגישה ביום 24.12.2013, ציינה הוועדה את חומרת התנהגותו של הנקבל, בזו הלשון: **"המעשה שבגיניו הורשע הנקבל, הוא חמור וראוי לכל גנאי. רופא המבצע מעשה מגונה במטופלת, במהלך טיפול רפואי, תוך ניצול מעמדו כרופא וניצול האמון המוחלט הניתן בו לאור מעמדו זה, מפר בכך את האמון הבסיסי עליו מושתתים יחסי רופא ומטופל..."**

עוד קבעה הוועדה, כי לאחר שהנקבל נמצא אשם בבית המשפט בביצוע העבירה החמורה, הוא לא התייצב לריצוי ענשו ואף חמק מהליכי הדין המשמעתי. **"התנהלות זו כשלעצמה, לא יכולה לדור בכפיפה אחת עם התנהגות הולמת בכלל וודאי שלא כזו ההולמת רופא"** – כך לשון הוועדה.

לפיכך, החליטה הוועדה להענות לבקשתו של ב"כ הקובל והמליצה בפני שרת הבריאות לבטל את רישיונו של הנקבל לעסוק ברפואה.

סמכותה של שרת הבריאות לפי סעיף 41 לפקודת הרופאים הואצלה לי ביום 22.11.11, ולהלן החלטתי.

החלטה

7. תמים דעים אנוכי עם קביעת הוועדה באשר לחומרה היתרה שבהתנהגותו של הנקבל, שעה שביצע מעשה מגונה במטופלת שרחשה לו אמון מלא. בכך לא רק הפר הנקבל את חובתו האלמנטרית כלפיה, אלא אף גרם לפגיעה קשה ביותר באמון הציבור ברופאים. הנקבל הוסיף חטא על פשע, בכך שעזב את הארץ מבלי שריצה את ענש המאסר בעבודות שרות, שנגזר עליו ע"י בתי המשפט, ואף לא התייצב לדין המשמעתי שהתנהל נגדו.

8. עם זאת סבורני, כי אמצעי המשמעת של ביטול הרישיון לעסוק ברפואה – למרות חומרת המעשים והשלכותיהם השליליות – איננו מידתי והוא קיצוני יתר על המידה, בנסיבות המקרה דנן.

כבר קבעתי בעבר, כי סנקציה חריפה שכזאת, יש לנקוט במקרים נדירים ויוצאי דופן במיוחד כגון, כאשר המשך העיסוק ברפואה מסכן את בריאות החולים או את שלום הציבור, או כאשר מדובר במעשים חמורים המבוצעים ע"י רופא כנגד חולה כגון, אינוס או תקיפה מינית אלימה, וכיו"ב (ראה לדוגמה, החלטה 4-12 **המשנה למנכ"ל משרד הבריאות נ. ד"ר סלים ספיה**).

9. כך, גם נפסק על-ידי ביהמ"ש המחוזי בירושלים בתיק ע"ו 29419-07-011, **ד"ר שלמה יצחקוב נ. משרד הבריאות** (בפני השופט נ' סולברג). במקרה זה ביטלה הוועדה את רישונו של רופא שיניים, אשר לא נענה לפניות הוועדה, לא התייצב בפניה, והתעלם מכל פניותיה. ביהמ"ש ביטל את החלטת הוועדה לבטל את הרישיון, והחזיר אליה את הדיון לקביעת אמצעי משמעת הולם.

למרות שאותו מקרה היה קל לאין שיעור מהמקרה דנן, סבורני כי דבריו של ביהמ"ש ישימים גם כהנחייה כללית לוועדות המשמעת, בזו הלשון:

" ביטול רישיון לעסוק ברפואת שיניים שמור למצבים החמורים ביותר. עם כל חומרת מחדליו של המערער, הם אינם נמנים על החמורים ביותר. אין טענה על מטופל של המערער שמת בעקבות טיפול רשלני, למשל, ולא על מטופלת שהורדמה ונאנסה... העונש הראוי בנסיבות העניין אינו ביטול הרישיון, אלא התלייתו לתקופה מסויימת".

10. אשר על כן, הנני מחליט להתלות את רישונו של הנקבל לעסוק ברפואה למשך עשר (10) שנים, החל מיום חזרתו לארץ.

ניתן היום 12.1.14, יא שבט תשע"ד.

יש להפיץ החלטה זו לצדדים, כמקובל.

אמנון סטרשנוב, שופט (בדימוס)